

Vývoj stvoření.

Již jednou poukázal jsem na to, že dějiny stvoření uložené v Písmech nesmí se chápati pozemsky. Také dějiny stvoření v bibli netýkají se Země. Stvoření Země bylo jen přirozeným důsledkem **prvotního** stvoření v dalším jeho vývoji. Jedině prvotní stvoření bylo stvořeno samotným Stvořitelem. Jest skoro nepochopitelné, jak badatelé v Písmech mohli učiniti tak nelogický a mezery tvořící skok v domněnce, že Bůh ve své dokonalosti by stvořil hrubohmotnou Zemi přímo a beze všech přechodů.

Není třeba měniti „slovo“ v Písmu, abychom se přiblížili pravdě dějů. Naopak. Slovo v dějinách stvoření podává tuto pravdu mnohem zřetelněji, než všechny mezerovité a nesprávné domněnky. Jen mylné výklady přivodily neschopnost porozumění u tak mnohých lidí.

Tito lidé pocítují zcela správně chybu, která se dělá tím, že se v bibli jmenovaný ráj klade nezbytně na hrubohmotnou Zemi, která jest tak nesmírně vzdálena od Božského. Není konečně tak neznámo, že bible je v první řadě kniha **duchovní**. Podává vysvětlení **duchovních** dějů. Lidé jsou v těchto dějích jmenováni jen tam, kde jsou v bezprostředním vztahu k těmto duchovním věcem, k jejich ozřejmění a vysvětlení.

Že v bibli uložené líčení stvoření světa **netýká** se Země, tak vzdálené od Stvořitele, jest pochopitelnější i pro lidský rozum, protože jest to přirozené. Sotva odváží se někdo popírati skutečnost, že toto bezprostřední a jako **prvotní** označené

stvoření, je možno hledati jen v nejbližší blízkosti Boha. Vždyť jako **první** vycházelo od samotného Stvořitele a proto **musí** býti s ním v těsnější souvislosti. Žádný klidně a jasně myslící člověk nebude očekávati, že toto první a **vlastní** stvoření odehrávalo se právě na Zemi, od Božského nejvzdálenější. Na Zemi, která vznikla teprve v dalším průběhu vývoje.

Nemohlo tedy býti řeči o ráji **na Zemi**. Co Bůh stvořil osobně, jak výslovně stojí v historii stvoření, zůstávalo samozřejmě také **bezprostředně** s ním spojeno a muselo býti jen v jeho nejbližší blízkosti. Stejně snadno vysvětlitelným a přirozeným je důsledek, že to, co bylo vytvořeno v tak veliké blízkosti Stvořitelově a z něho vyšlo, zůstává i nejpodobnější jeho vlastní dokonalosti. A **to** jest také jedině ráj, věčná říše Boží!

Avšak mysleti si ráj na hrubohmotné Zemi, musí vychovati pochybovače. Myšlenka „vyhnání“ **z pozemského** ráje, přičemž vyhnání musí přece zůstat na těžce Zemi, jeví tolik nezdravého a jest tak znatelně a hrubě zpozemštěna, že jest to skorem groteskní. Je to mrtvý obraz, který nese pečeť křečovitě vytvořeného dogmatu, s nímž si žádný rozumný člověk neví rady.

Čím jest něco nedokonalejší, tím jest to od dokonalosti vzdálenější. Také duchovní bytosti, vytvořené z dokonalosti, nemohou býti pozemští lidé. Vždyť musí býti této dokonalosti nejbližší a proto musí býti nejideálnějšími vzory pro lidi. Jsou to věční duchové, kteří nikdy nevcházejí do hmotnosti, nemohou se tedy státi pozemskými lidmi. Jsou to zářící ideální postavy, které působí jako magnety přitažlivě, ale také povzbudivě na všechny schopnosti lidských duchovních zárodků a z nich vyvinutých pozdějších duchů, kteří se již stali vědomými.

Ráj, který jest jako takový jmenován v bibli, **nesmí** se tedy zaměňovati se Zemí.

K bližšímu vysvětlení bude třeba podati ještě jednu úplný obraz všeho stávajícího, aby se usnadnilo hledajícímu člověku najíti cestu do věčné říše Boží, do ráje, z něhož vzešel ve svých duchovních prapočátcích.

Nechť si člověk představí Božské jako nejvyšší a nejvznešenější. Bůh sám, jako východisko všeho existujícího, jako prazdroj všeho života, jest ve své bezpodmínečné dokonalosti **bezbytostný**. Přijímaje na sebe formu, halí se časem v plášť Božsky bytostného, které se k němu připojuje. Po Bohu samotném v jeho nejvlastnější bezbytostnosti následuje tento okruh Božsky **bytostného**. Z něho vznikají první, bez výjimky formou učinění. Sem patří v první řadě čtyři Archandělé, v druhé a třetí řadě malý počet Nejstarších. Tito poslední nemohou vejíti do Božsky bezbytostného, ale mají velký význam pro další vývoj k duchovně bytostnému právě tak, jako později vědomě bytostní mají velký význam pro vývoj hmotného. Z Božsky bytostného byl vyslán Lucifer, aby byl bezprostřední oporou celému stvoření v jeho samočinném dalším vývoji.

Avšak Syn Boží přišel z Božsky bezbytostného, jako část, která po svém pomocném poslání musí opět vejíti k Božsky bezbytostnému a státi se zase jedno s Otcem. Syn Člověka pochází rovněž z Božsky bezbytostného, přímo z Boha. Jeho odštěpení následkem spojení s vědomě duchovně bytostným stalo se příkazem, aby zůstal odloučen od Božsky bezbytostného a přece zase s ním byl bezprostředně spojen tak, aby byl na věky Prostředníkem mezi Bohem a jeho dílem. Když Lucifer jako přicházející z Božsky **bytostného** ve svém působení zklamal,

musel býti na jeho místo vyslán silnější, který ho spoutá a stvoření pomůže. Proto pochází k tomu určený Syn Člověka z Božsky **bezbytostného**.

K Božsky bytostnému poji se **ráj**, věčné království Boží. Je to v první řadě jako nejbliže se nacházející **vědomě duchovně bytostné**, jež se skládá ze stvořených, věčných duchovních bytostí, které zveme také duchy. Oni jsou dokonalé ideální postavy pro všechno to, oč mohou a mají usilovati lidští duchové ve svém nejdokonalejším vývoji. Jako magnet přitahují k sobě ty lidi, kteří usilují vzhůru. Toto samočinné spojení projevuje se u hledajících a vzhůru usilujících lidí jako často nevysvětlitelná touha, která podněcuje jejich hledání a úsilí vzhůru.

Jsou to duchové, kteří se nikdy nezrodili do hmotnosti. Stvořil je sám Bůh, prazdroj všeho bytí a života, jako první čistě duchovní. Jsou proto také nejbliže jeho vlastní dokonalosti. **Oni** jsou to také, kteří jsou skutečně **podle jeho obrazu!** Nesmíme přehlédnouti, že v dějinách stvoření výslovně se praví: Podle jeho **obrazu**. Tento poukaz není zde bez významu. Neboť oni mohou býti jen podle jeho **obrazu**, ne podle něho samotného. Tedy jen podle toho, jak se zjevuje, protože čistě Božské samo jako jediné jest bezbytostné.

Aby se zjevil, musí se Bůh, jak již zmíněno, teprve zahaliti do Božsky bytostného. Ale ani tu nemůže jej spatřovati duchovně bytostné, nýbrž pouze Božsky bytostné. I to však jen z malé části. Neboť všechno čistě Božské musí ve své dokonalé čistotě a jasu osleповati vše, co jest nebožské. Ani Božsky bytostní nemohou zřítí Bohu do tváře! Rozdíl mezi Božsky bezbytostným a Božsky bytostným jest k tomu ještě příliš veliký.

V tomto ráji vědomě duchovně bytostného žije také současně **nevědomě duchovně bytostné**. Chová v sobě tytéž základy, ze kterých jest složeno vědomě duchovně bytostné. Jsou to tedy jeho zárodky. V těchto zárodcích jest však život a život v celém stvoření touží podle Božské vůle po vývoji. Po vývoji k uvědomění. Jest to zcela přirozený a zdravý postup. UVědomění nevědomého může však nastati jen zkušenostmi. Tato touha po dalším vývoji skrze zkušenost pudí konečně takové zrající nebo tlačící se zárodky nevědomě-duchovně-bytostného samočinně ven, přes hranice duchovně-bytostného. Protože vypuzení nebo odraz zárodků nemůže se díti směrem vzhůru, musí se ubíratí volnou cestou dolů.

A to jest přirozené vyhnání z ráje, z duchovně bytostného, nutné pro duchovní zárodky, toužící po uvědomění!

To jest také ve skutečnosti ono vyhnání z ráje, o kterém se zmiňuje bible. Obrazně jest to podáno zcela správně, když se praví: V potu tváře své jísti budeš svůj chléb! To znamená, pod tlakem zkušeností, ve vznikající při tom nutnosti obrany a zápasu oproti vlivům nízkého okolí, které doráží na duchovní zárodek, když do něho vstupuje jako cizinec.

Toto vyhnání, vypuzení nebo zavržení z ráje není žádným trestem. Jest to nezbytná přirozená a samočinná nutnost, když se přiblíží určitá zralost každého duchovního zárodku, která se projevuje touhou po vývoji k sebeuvědomění. Jest to zrození z nevědomě-duchovně-bytostného do bytostného a potom i do hmotného za účelem vývoje. Jest to tedy **pokrok**, ne snad krok nazpět!

Jest také zcela správným označením v dějinách stvoření,

když se tam praví, že člověk pocítil touhu „přikrýti svou nahotu“, jakmile se v něm probudil pojem dobrého a zlého, tedy pozvolný začátek sebeuvědomění.

Po silněji vyjádřené touze po uvědomění následuje samočinně vyhnání nebo vypuzení z prvotního stvoření, z ráje, aby skrze bytostné vešlo do hmotného. Jakmile símě ducha vystoupí z oblasti duchovně bytostného, stálo by jako takové v nižším, jinorodém a hutnějším okolí „nahé“. Jiným slovem „nezakryté“. Nastává pro ně tedy nejen potřeba, nýbrž i naprostá nutnost přikrýti se k ochraně druhem bytostnosti a látky svého nového okolí. Musí obléci jakýsi plášť, bytostný obal a vzítí na sebe jemnohmotné a konečně i hrubohmotné tělo.

Teprve s přijetím hrubohmotného pláště nebo těla, probouzí se nezbytný pohlavní pud a s ním i tělesný stud.

Čím větší jest tento stud, tím **ušlechtilejší** je pud a tím výše stojí i duchovní člověk. Více nebo méně vyslovený tělesný stud pozemského člověka je bezprostředním **měřítkem pro jeho vnitřní duchovní hodnotu!** Toto měřítko jest neklamné a každému člověku snadno poznatelné. S udušením nebo odstraněním zevního pocitu studu zdusí se i mnohem jemnější a zcela jinak uzpůsobený duševní cit studu. Tím se pak znehodnocuje vnitřní duchovní člověk.

Jest to neklamnou známkou hlubokého pádu a jistého úpadku, začne-li lidstvo pod lží pokroku chtít „povznést“ se nad podporující a povzbuzující v každém směru klenot pocitu studu. Nechť jest to již pod pláštíkem sportu, zdravotnictví, módy, výchovy dětí, nebo za mnohými jinými k tomu vítanými záminkami. Nelze pak zadržeti klesání a pád a jen úděs

nejsilnějšího druhu může ještě přiměti jednotlivce ze všech těch, kdo se bezmyšlenkovitě nechali strhnouti na tuto cestu, aby se vzpamatovali.

Od okamžiku přirozeného vypuzení z ráje přichází na pouti takového duchovního zárodku jak bytostným, tak hmotou dalšího stvoření nejen jedna, nýbrž vždy víc a více tísnících nutností v jeho bytí, aby pozvedl a podpořil další vývoj těchto nižších oblastí stvoření. To vše pak působí opět na něho zpětnými účinky a posiluje a upevňuje tento zárodek v jeho vlastním vývoji k sebevědomí. Toto vzájemné působení nejen k vývoji přispívá, nýbrž vůbec vývoj umožňuje.

Je to mocné tvoření a tkaní, tisícíronásobně do sebe vpletené, které však vzdor veškeré živé samočinnosti zasahuje do sebe svým zvratným působením tak logicky nutně, že celý průběh takového duchovního zárodku až k jeho dokonalosti jeví se jako část nádherně zbarveného koberce, vytvořeného cílevědomou, uměleckou rukou, buď ve vzestupném sebeuvědomování anebo v sestupu, který vede k rozkladu – na ochranu druhých.

V zázračném díle stvoření jest tolik tiše a bezpečně pracujících zákonů, že by bylo možno přinéstí pojednání o každém z tisícírych dějů v bytí člověka. Tato pojednání sbíhala by se však vždy opět v jediný veliký základní rys: **K dokonalosti Stvořitele jako k východisku, jehož vůle jest živě tvořící duch. Duch Svátý! Všechno duchovní jest však jeho dílem!**

Protože člověk pochází z tohoto duchovně bytostného díla, nese v sobě částčku tohoto ducha. To přináší sice s sebou svobodnou sílu rozhodování a tím i zodpovědnost, ale není přece

stejného stupně se samotným Božským, jak se často bludně za to má a se vykládá.

Všechno působení Božské vůle ve stvoření, která pracuje v podobě přírodních zákonů k pokroku a pomoci, musí toho, kdo jako vědoucí nabyt celkového přehledu, naladiti k nádhernému, jásavému zpěvu. K jedinému citu díky a radosti, jež miliony průplavů plyne k tomuto východisku. Věčně se opakující postup vzniku ve stvoření, jak ho s sebou přináší dočasné vypuzení duchovního zárodku z ráje při jisté jeho zralosti, ukazuje se také ve všech věcech pozemského dění viditelně pozemským očím. Vždyť jest to všude obraz stejného dění.

Toto vypuzení, které se vyvíjí v přirozeném vzniku bytí, možno také nazvati dějem samočinného odloučení. Jako když zralé jablko, nebo každý zralý plod padá ze stromu, aby pak rozpadává se, z tvůrčí vůle oprostil jádro nebo semeno, které **teprve potom** vnějšími vlivy, které bezprostředně na ně působí, **rozrazí** obal, aby se stalo zárodkem a něžnou rostlinou. Tato rostlina probudí se opět k odporu jen za deště, větru a sluneční záře a jen tak zesílí ve strom. Tak také jest vypuzení zralých zárodků ducha z ráje nutným následkem vývoje. Právě tak jest bytostné, hmotné a posléze i pozemské stvoření v základních rysech jen důsledkem duchovně bytostného stvoření. Základní rysy vlastního a skutečného stvoření se přitom sice stále opakují, avšak vždy s tím nutným rozdílem, že působení a projevování jeví se různě, podle způsobu podstaty a látky. Také v hrubohmotně pozemském, jakmile nadejde k tomu doba zralosti, následuje na pouti všeho duchovně bytostného nové vypuzení duše. To jest pozemská smrt, která znamená samočinné vypuzení nebo odpoutání z hrubohmotného a tím i současné zrození do

jemnohmotného. Také zde padají duše jako ovoce ze stromu. Při klidném povětrí jen zralé, za bouří a nepohody však také nezralé. Zralé ovoce jsou ti lidé, jichž přechod děje se v pravou hodinu s vnitřním semenem, zralým pro jemnohmotný, onen svět. Takoví lidé jsou duchovně „hotovi“ pro záhrobí, zapustí tam proto rychle kořeny a mohou bezpečně růsti vzhůru.

Nezralým ovocem jsou takoví lidé, u nichž odpadnutí nebo smrt se spojeným s tím rozkladem dosud chránícího hrubohmotného těla obnaží záhrobní **dosud nezralé** semeno a vydá je tím předčasně všem vlivům. Tím sémě buď nutně zakrní, nebo je nuceno k dalšímu dozrávání, než může v záhrobní půdě (v poměrech) zapustiti kořeny (vžítí se), a tím vyrůstati.

Tak to jde vždy dále. Od jednoho stupně vývoje k dalšímu stupni vývoje, nenadejde-li mezi tím hniloba, kterou se rozpadne nedostatečně zralé semeno. Tímto rozpadem ztrácí se pak semeno jako takové a s ním ovšem i v něm spočívající živý vzrůst v samočinný strom, přinášející ovoce, který může pokračovati ve spolupůsobení na vývoji.

Člověk, který se pozorně rozhlíží kolem sebe, může ve svém nejbližším okolí přesně pozorovati základní obraz všeho dění ve stvoření. Neboť v nejmenším zrcadlí se vždy i to největší. – – –

Jako nejbližší tomuto duchovně bytostnému ráji na sestupné linii jest říše všeho **bytostného**. Toto bytostné dělí se opět ve dvě části. Jako první jest **vědomě bytostné**. Toto vědomě bytostné skládá se z elementárních a přírodních bytostí, k nimž patří víly, skřítkové, rusalky atd. Tyto elementární a přírodní bytosti byly nutnou přípravou k dalšímu vývoji na cestě

k vytvoření hmotnosti. Neboť hmotnost mohla vzniknouti jen ve spojení s bytostným.

Elementární a přírodní bytosti musely nutně tvořivě spolupůsobiti ve vznikající hmotnosti. Děje se tak ještě i dnes.

Jako druhé v říši bytostného jest **nevědomě bytostné**. Z tohoto nevědomě bytostného přichází život duše zvířecí ¹⁾. Zde jest třeba dbáti na rozdíl mezi říší duchovně bytostného a mezi říší bytostného. Pouze a jedině všechno **duchovní** nese v sobě od prapočátku svobodnou sílu rozhodování, která má za následek i zodpovědnost. Tak tomu již není při níže stojícím bytostném.

Dalším následkem vývoje, byl pak vznik hmotnosti. Tato se dělí v **jemnohmotné**, které sestává z mnoha oddělení a ve **hrubohmotné**, které počíná nejjemnější mlhovinou a jest viditelné pozemskému oku! Není však ani pomyslení na ráj na Zemi, která jest nejzazším výběžkem hrubohmotného. Jednou **má** nastati na Zemi **odlesk** skutečného ráje pod vládou Syna Člověka na počátku tisícileté říše. Současně vznikne tehdy i pozemský obraz hradu Grálu, jehož praobraz nalézá se na nejkrajnější výši skutečného ráje jako dosud jedině pravý Chrám Boží.

1)

Přednáška: [49. Rozdíl v původu mezi člověkem a zvířetem.](#)